

med den ene, famlende Haand støttede sig til Dørkarmen, med den anden til en sort Stok. Det varede lidt, før Per forstod, at det var hende. Han huskede hende næsten kun som sengeliggende og havde ikke tænkt sig hende saa lille. Saa var hun nu ogsaa ældet stærkt i de mellemliggende Aar. Ikke alene var Haaret bleven graat, Trækkene skarpere, men den mægtige Sjælsanspændelse, der under Faderens lange Sygeleje paa næsten overnaturlig Vis havde holdt hende oprejst, lagde en fremmedartet Strengthed i Ansigtstudtrykket, navnlig i de dybtliggende, ligesom synsk fremadstirrende Øjne.

Overraskelsen forvirrede Per. Og det Blik, der nu mødte ham fra disse Øjne, og den Maade, hvorpaa Moderen, da han nærmede sig, ligesom afværgende udstrakte Haanden imod ham, gjorde ham endnu mere raadvild. Det var aabenbart, at hun ventede en angergiven Tilstaaelse af ham; og i nogen Tid stod de overfor hinanden som et Par Støtter. Dog, Moderfølelsen vandt tilsidst Overmagten. Mens Taarerne randt ned over hendes Kinder, tog hun hans Hoved mellem sine Hænder og kyssede ham paa Panden.

Signe, der havde rejst sig, hjalp hende derpaa til Sæde i Armstolen ved Siden af Sengen.

„Saa er du virkelig kommen, Peter Andreas,“ sagde hun her i en foroverbøjet, halvt bortvendt Stilling og med Haanden for Øjnene, som om hun alligevel ikke rigtig taalte Synet af ham. „Hvorfor kom du ikke før? ... Nu er det maaske for silde.“

Der var noget i dette Udbrud, der fik Per til at lytte. „For silde“ — tænkte han. De havde altsaa virkelig til det sidste haabet paa en Forsoning.